Dvouměsíčník plný informací o mládežnickém hokeji ve Zlíně ■ Prosinec 2021

Váš BERAN mládež

Hokejové soutěže běží naplno. Velkou pozornost v současnosti budí hlavně výběry naší Akademie.

Dorost v play-off

Bylo to drama s úspěšným koncem. Dorost v závěru základní části na poslední chvíli poskočil na 4. místo ve skupině Východ a s předstihem si zajistil účast ve vyřazovacích bojích.

Skvělá série juniorů

Junioři v říjnu a listopadu vyhráli devět extraligových zápasů v řadě, všechny navíc v základní hrací době. Úspěšným počinem vytvořili nový rekord zlínského klubu v této věkové kategorii.

A přišel i Mikuláš

Začátkem prosince zavítala na PSG arénu vzácná návštěva. Nejprve Mikuláš se svým doprovodem dorazil na trénink přípravky a druhé třídy, o dva dny později pak i na školu bruslení.

Mladí Berani vám přejí pohodové vánoční svátky a úspěšný rok 2022!

PSG BERANI ZLÍN

OBSAH

PROSINEC 2021

04 ÚVODNÍ SLOVO PETRA LEŠKY
Asistent manažera mládeže se zaměřením na Akademii se zamýšlí nad dosavadní sezónou juniorů a dorostenců.

06 TRENÉR SE MUSÍ UMĚT VŽÍT DO HRÁČE
Rozhovor s Oldřichem Horákem. Bývalý hokejista před sezónou posílil mladé Berany a stal se asistentem u juniorů.

10 NOVÝ KLUBOVÝ REKORD
Zlínští junioři psali historii. Krátké povídání o rekordní šňůře a zasazení série do historického kontextu.

14 VELKÉ PŘEKVAPENÍ A SPLNĚNÝ SEN
Brankář dorostenců Samuel Kowalczyk vypráví v rozhovoru o svých dojmech z kempů reprezentace U16.

16 ZDENĚK OKÁL: HOKEJ VÁS MUSÍ HLAVNĚ BAVIT
Odchovanec Zdeněk Okál vypráví o svých hokejových začátcích i o tom, jak se prodral mezi lídry A-týmu.

20 SPORTOVNÍ KLUBY VE ZLÍNĚ SPOJILY SÍLY
Radost z pohybu, pestrá nabídka sportů, zábava. Povídání o projektu Sportování v MŠ, do něhož se Berani zapojili.

06

Vydavatel
Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Šéfredaktor
Vojtěch Jurák

Redakce
Vojtěch Jurák, Vojtěch Gargulák

Grafika a sazba
Libor Kožík, Vojtěch Gargulák

Kontakt na redakci
jurak@beranizlin.cz

Fotografie
Vojtěch Jurák, Libor Kožík
Jiří Zaňát, David Peška, Roland Hansel

Korekce
Veronika Kožíková

20

14

Petr LEŠKA úvodním slovem

Vážení rodiče a přátelé klubu, ahoj hokejisti,

v létě jsme se těšili na novou sezónu a byli zvědaví, jak si naše týmy povedou. Já osobně se věnuju výběrům Akademie, proto jsem sledoval nejvíc dorostence a juniory. Ze sezóny máme teď za sebou něco přes tři měsíce a to už je dost dlouhá doba na to, abychom měli představu o kvalitě a konkurenceschopnosti našich mančaftů.

Samozřejmě nás moc potěšil postup dorostu mezi nejlepších dvanáct týmů extraligy. Bylo to drama, možná i větší, než jsme doufali – ale na druhou stranu je pro kluky lepší, že hrají důležité zápasy. Přestože hráči v tomto věku ještě nevnímají tolik ten sportovní stres, museli přece jen bojovat až do konce a takové zápasy jim dají víc, než kdyby pořád vyhrávali o pět šest gólů.

Některá utkání se nepovedla a bylo vidět, jak jsou z toho kluci zklamaní. O to větší kredit si ale dorostenci za postup zaslouží. Udělali pro něj maximum a nakonec se k nim přiklonilo taky štěstí.

I pro náš klub celkově jsou jistota play-off a zároveň záchrana dorostenecké extraligy důležité. Dávají nám klid do další práce a zároveň zpětnou vazbu. Máme například radost z toho, že se nám osvědčili kluci z okolních týmů, kteří náš dorost letos posílili. Zařadili se mezi tahouny po bok kluků-lídrů, kteří u nás v klubu vyrostli.

A těší nás také brankáři, všichni tři se totiž v letošní sezoně dostali na některou z reprezentačních akcí. Vidím za tím kombinaci talentu a pracovitosti na straně kluků a práce našich trenérů. Na brankářích pozoruji velkou touhu se zlepšovat. Doufám, že tomu tak bude i nadále.

Náročnou sezonu prožívají taky junioři. Na ně zlomová fáze sezony ještě čeká, zatím mají v základní části odehráno něco přes polovinu zápasů. V říjnu a listopadu zaznamenali kluci rekordní sérii devíti výher v řadě a nyní děláme maximum pro to, aby ve svých výkonech pokračovali.

V mládežnickém hokeji často rozhodují chyby, hráči ještě nemají tolik zkušeností. Občas se stává, že na ledě až příliš tvoří místo toho, aby hráli jednoduše. Vidíme to i u nás.

Samozřejmě, kreativita je velmi důležitá, ostatně v mladších kategoriích se snažíme hráče vést k tomu, aby tvořili. Učíme je různá řešení herních situací, aby dokázali hrát chytře a „měli kam sáhnout". Ale junioři už přece jen mají blízko k seniorskému hokeji a někdy je potřeba umět zahrát jednoduše.

Kluci se postupně učí rozlišovat, kdy je vhodnější být kreativní a kdy je naopak třeba hrát přímočaře. Je přirozené, že při tom dělají chyby. Tím spíš je důležité, jak se k nedostatkům následně postaví.

Schopnost rozlišit chybu, naslouchat trenérům, přijmout radu, neustále se učit a chtít… Hráč, který toto všechno dokáže, má větší šanci, že se jednou prosadí mezi muži. I kdyby třeba nebyl tak talentovaný jako jiní.

I takové myšlenky se snažíme našim hráčům předávat. Extraliga juniorů se letos výrazně zužuje a je potřeba být koncentrovaný. Zatím jsou kluci na dobré cestě, soutěž mají nadějně rozehranou, ale ještě před námi zůstává plno práce. Držte nám palce!

Přeji vám příjemné čtení a svátky,

Petr Leška, asistent manažera mládeže

Trenér se musí umět VŽÍT DO HRÁČE

Ačkoliv je mu teprve třicet let, hráčskou kariéru už Oldřich Horák uzavřel. Jako extraligový vítěz, mládežnický reprezentant a hokejista se zkušenostmi ze zahraničí. Letos na jaře se bývalý obránce připojil v roli asistenta ke zlínským juniorům a oficiálně tak započal novou kapitolu svého života. V rozhovoru pro prosincový newsletter Horák vypráví například o letošní sezóně, své trenérské profesi nebo hokejových zážitcích z angažmá ve francouzském Bordeaux.

Máš za sebou první půlrok u juniorů. Jak bys uplynulé měsíce zhodnotil z pohledu mužstva i své vlastní role u týmu?

Začnu u mužstva. Hodnocení je, myslím, dobré. Kluci chtějí pracovat, mají chuť a zájem se sami zlepšovat i zlepšovat výsledky týmu. Začátek sezony se nám moc nepodařil, ale herní projev špatný nebyl. Takže byla jen otázka času, kdy začneme dávat góly a zápasy vyhrávat. A pokud jde o mě samotného, to by asi měli hodnotit ostatní, jak se jim tréninky a má práce jeví.

Můžeme se tedy oprostit od hodnocení a zeptám se jinak – vnímáš u sebe za toho půl roku nějaký posun? Připadáš si třeba jistější oproti začátku sezóny?

Tak to asi jo, asi se cítím jistěji. S každým tréninkem, kdy dostanu šanci vést kluky, nabírám zkušenosti a dostávám se do toho stále víc. Platí to třeba i o posilovně, zápasech… prostě všude. Začátky bývají těžké pro každého a v každém zaměstnání – člověk přijde, je nový a je třeba se naučit hodně věcí.

Musím říct, že mi na začátku dost pomohl Jack (Luboš Jenáček). Zasvětil mě do práce, hodně jsme spolu hokej probírali, bavili jsme se o všem pořád dokola. To pro mě byla velká příležitost a škola.

Zrála v tobě myšlenka trénovat mládež delší dobu? Přece jen jsi už dřív různě pomáhal u menších dětí a jiných výběrů.

Já jsem původně trénovat ani nechtěl. Když jsem končil kariéru, řekl jsem si, že prostě ne. Postupně mi ale hokej začal chybět, a tak jsem chodil různě s děckama, s dorostem a nějak jsem se na zimáku plantal, když to tak řeknu.

A pak slovo dalo slovo – bavili jsme se s Lešounem (Petr Leška), s Čájou (Petr Čajánek), jestli bych se nechtěl do trénování zapojit víc. Nakonec jsem souhlasil. Tak jsem dostal nabídku k juniorce a jsem za to strašně rád. Za nabídku i za to, že se můžu dál posouvat.

Proč ses vlastně původně nechtěl hokeji po kariéře dál věnovat?

Byl jsem v té době hodně naježděný, nacestovaný a prostě jsem toho všeho měl docela dost. Zároveň mám doma dvě malé holky. Proto jsem nechtěl. Ale hokej dělám od šesti let, takže mi to prostředí po chvíli začalo chybět.

Je to trochu těžší skloubit s rodinou, protože děti chodí dopoledne do školky a manželka do práce, takže se odpoledne vidíme jen tak mezi futrama. Ale je to pro mě lepší než chodit někde do fabriky a vstávat na šest hodin. Dělám to, co mě baví. Jsem rád, že jsem to nějak skloubil a že se můžu zapojit.

Dalo by se říct, že máš u juniorů konkrétní zaměření? Věnuješ se třeba víc obráncům, když jsi na tomto postu hrával?

Asi mám k obráncům trochu blíž, zajímám se také o kondiční stránku… Ale jinak bych chtěl být kompletní hokejový trenér. Nerad bych se zaškatulkoval třeba jen do kondice nebo k obráncům – chci se věnovat hokeji jako celku a klidně si i dál rozšiřovat obzory.

"Snažím se klukům naslouchat, snažím se vidět situace jako oni. To je ale samozřejmě náročnější než být jen trenér, který si stoupne na střídačku, posílá hráče na led a nic neřeší."

Jak se z tvé zkušenosti liší pohled na hokej přímo z ledu a ze střídačky? V čem vidíš největší rozdíly?

Úplně ve všem. Jako trenér se člověk musí umět vžít do hráče – přitom klukovi, kterého pošle na led, nevidí do hlavy. Kluci musí chodit do školy, mají své vlastní starosti. Někteří mohou mít těžší období, řešit třeba přítelkyně a podobně. Snažím se klukům naslouchat, snažím se vidět situace jako oni. To je ale samozřejmě náročnější než být jen trenér, který si stoupne na střídačku, posílá hráče na led a nic neřeší.

Dá se tedy říct, že musíš být i tak trochu psycholog.

Je potřeba s hráči mluvit. Nechci říct být s nimi úplný kamarád, ale prostě umět klukům naslouchat a komunikovat s nimi.

Ve Zlíně jsi hrával, vyhrál tady extraligu. Máš zkušenosti z mládežnických reprezentací, vydal ses za hokejem do ciziny. Jsou to všechno věci, které ti teď v práci můžou pomoct?

Můžou mi pomoct a pomáhají mi. Prožil jsem na ledě hodně situací a vím, jak je řešit. Ale zas bych nechtěl čerpat jen tady z toho a spoléhat se pouze na vlastní zkušenosti. Člověk se samozřejmě učí od ostatních trenérů, musí se vzdělávat i dál.

Jak trenérské vzdělávání vypadá ve tvém případě?

Teď nedávno jsem dokončil licenci, mám udělané „béčko". Dále bych se chtěl zaměřit na kondiční stránku trénování, nějak víc se v tomto oboru vzdělávat. Mám vyhlédnutý jeden soukromý kurz mimo hokejové prostředí. A pak uvidím – třeba budu do budoucna chtít poskočit ještě dál a v rámci svazu si udělat licenci „A".

Jakožto bývalého zadáka se tě zeptám – jak by podle tebe měl vypadat současný obránce? Jsou nějaké moderní trendy v jejich výchově?

Vlastně bych to vůbec nerozlišoval, zda je hokejista obránce, nebo útočník. Dnes totiž musí obránce umět bránit i útočit, musí umět fungovat na obou stranách hřiště. Musí umět vystřelit, nahrát, poctivě bránit, nebát se a hrát, než aby jen odpaloval puky. To je za mě moderní obránce.

Funguje tedy ve zlínském klubu i příprava zaměřená přímo a jen na obránce?

Jo, to ano. Osobně chodím na led třeba s ročníkem 2007 (devátá třída). V pondělí se tam věnujeme jen obráncům, zkoušíme si různá cvičení. Nebo například s juniorkou děláváme dělené tréninky, kdy si vezmu stranou obránce a pracuju s nimi. Zaměřujeme se na prvky, které bychom chtěli přenášet do zápasů.

Je možné jmenovat příklad současného obránce, ze kterého si mladí hráči mohou vzít příklad? Kterého stojí za to sledovat?

Asi bych nerad jmenoval nějakého konkrétního. Kvalitních obránců je strašně moc, často jsou výborní bruslaři dopředu i dozadu, každý má svoje. Mladí kluci by se měli, podle mě, hlavně najít sami v sobě. Ano, mít nějaké vzory, ale k nikomu se nepřirovnávat, být sami sebou. Najít svou dominantní vlastnost, na té stavět svou hru a pracovat.

Zavzpomínejme ještě krátce na tvou vlastní kariéru. Jaký svůj úspěch řadíš úplně nejvýš?

Tak jednoznačně dvě extraligová finále tady se Zlínem (v letech 2013 a 2014). Oba ty roky dohromady byly úplně parádní, takže ano – stavím je nejvýš.

Ke konci kariéry sis zahrál i ve Francii, konkrétně v Bordeaux. Proč ses rozhodl pro tuto destinaci?

Chtěl jsem tam. Chtěl jsem se dostat někam ven a konkrétně na Západ. Polsko, Slovensko nebo podobné státy mě nelákaly, díval jsem se po místech typu Německo, Francie, protože život v těchto zemích je úplně odlišný.

Táhla mě cizina, chtěl jsem se naučit řeč a přiučit se něčemu novému. A také jsem chtěl být s dětmi, takže rodina šla se mnou. Vůbec toho nelituju, jsem moc rád, že jsem ve Francii působil.

Jaký je hokej ve Francii po sportovní stránce?

Překvapil mě. Bylo to tam super. Kdybych se měl rozhodnout, jestli hrát první ligu tady, nebo nejvyšší francouzskou soutěž, určitě bych šel ven do Francie. Úroveň hokeje tam hodně zvedají Kanaďani, jen my jsme jich měli v týmu asi deset. Pak také jeden z trenérů byl Kanaďan, náš hlavní trenér zase trénoval zároveň nároďák a byl to první Francouz v NHL. Férový chlap, měl to v hlavě srovnané.

Překvapily mě také ostatní týmy. První dva – Grenoble a Rouen – by podle mě mohly hrát klidně českou extraligu, i když by se asi spíš pohybovaly dole. A ty zbylé, to byla zhruba úroveň naší první ligy.

Po návratu domů do Česka jsi ještě chvíli nastupoval za Hodonín, pak za Uherský Brod… Hráváš ještě někde i dnes?

Ne, nehraju nikde. Už toho bylo moc, už to prostě nešlo. Měl jsem tady civilní zaměstnání a hokej pro mě byl, když to tak řeknu, jen taková sranda. Už v tom Hodoníně jsem se, já blbec, nechal přemluvit (smích).

Jak člověk nemá čas věnovat se pořádně přípravě, tak ani druhá liga nejde hrát na takové úrovni. Přišel jsem vždycky jen na trénink před zápasem, pak se hrálo… Navíc cestování po práci do Hodonína taky žralo čas. Býval jsem unavený, holky doma zůstávaly samy, takže tak nějak všechno se vším.

Nestává se ti i přesto, že tě popadne chuť si jít zahrát? Že tě to táhne zpět na led?

Občas si zahraju s klukama na tréninku, třeba když jim nějaký obránce chybí. To mi bohatě stačí. Navíc už teď, když si s nimi zacvičím, bývám úplně hotový, vyřízený, bolavý. Na ledě se dvakrát sklouznu a jsem zafuněný… Takže dobré, víc nepotřebuju (úsměv).

Nový rekord juniorů: DEVĚT VÝHER V ŘADĚ!

V období od 16. října do 19. listopadu zlínští junioři zaznamenali skvělou sérii devíti výher v řadě. Nejenže mladým hokejistům úspěšné období pomohlo k posunu tabulkou, ale mělo také zajímavý historický přesah. Jde totiž o nejdelší vítěznou šňůru, kterou kdy junioři Zlína v soutěži udělali.

Mimořádná série začala **v 11. kole proti Olomouci, kdy Zlínští vyhráli 4:2**. Následně během dalších kol tříbodové zápasy Beranů přibývaly a tým začal nabírat sebevědomí – vzhledem k nepříliš vydařenému úvodu sezony tolik důležité.

Na domácím ledě porazili junioři čtyři soupeře (Olomouc, Třinec, Havířov, Mladou Boleslav), **venku pět** (Salzburg, České Budějovice, Chomutov, Litvínov a Hradec Králové). **Teprve 20. listopadu narazili na přemožitele, parádní sérii Zlína utnuli hokejisté Liberce**. Ovšem to už byl nový klubový rekord na světě.

Pro úplnost je třeba dodat, že **tuzemská juniorská extraliga (soutěž pro hráče do 20/21 let) vznikla v roce 1995**. Do té doby platily za nejstarší mládežnické kategorie dorost, resp. starší dorost a jejich soutěže (pro hráče do 18/19 let).

Juniorská extraliga se hraje už 27 sezon (včetně té letošní) a právě v rámci tohoto období je čerstvá devítizápasová série rekordem zlínského klubu.

Jistou „nevýhodou" prvních let juniorské extraligy bylo, že se zápasy nehrávaly nutně do rozhodnutí a mohly končívat remízou. V tomto ohledu tedy bývalo o něco těžší držet a natahovat vítězné série.

Zároveň je však potřeba dodat, že letošní juniorský výběr zaznamenal **všech devět výher po sobě v základní hrací době**. Tedy během rekordní šňůry si ani jednou „nepomohl" vítězným gólem v nastavení. I tato skutečnost dodává historickému zápasu lesk.

Rekordní série juniorů – 9 výher v řadě (sezona 2021/22)

16. října:	**Zlín** – Olomouc **4:2**
22. října:	Salzburg – **Zlín 3:4**
23. října:	České Budějovice – **Zlín 2:4**
29. října:	**Zlín** – Třinec **3:2**
30. října:	**Zlín** – Havířov **5:2**
5. listopadu:	Chomutov – **Zlín 2:5**
6. listopadu:	Litvínov – **Zlín 2:4**
17. listopadu:	Hradec Králové – **Zlín 1:3**
19. listopadu:	**Zlín** – Mladá Boleslav **5:3**

9 výher; 27 bodů; 37 vstřelených a 19 obdržených branek

Další dlouhé vítězné série juniorů Zlína

7 výher v řadě – v sezónách 2013/14, 2007/08 a 1997/98

Nejen klubová, ale i reprezentační sezona je v plném proudu. Od června do konce listopadu se uskutečnilo množství kempů, přátelských zápasů a turnajů mládežnických výběrů U16 až U20. Početné zastoupení mají na těchto akcích také mladí Berani. Do nominací letos zatím trenéři zařadili patnáct zlínských hokejistů (z čehož dvanáct obléká dres klubu a tři jsou odchovanci hrající v zahraničí) a další čtyři se objevili mezi náhradníky

Autor fotografií: Roland Hansel (Juniorský hokej)

REPREZENTACE?

Velké překvapení a splněný sen

Na soupisce zlínského dorostu figurují tři gólmani a zajímavé je, že všichni už také letos nakoukli do národního týmu. Naposledy 15letý Samuel Kowalczyk. Mladý brankář si během podzimu vysloužil pozvánku na dva listopadové kempy reprezentace do 16 let. Následně si v přípravném zápase proti Salzburgu odbyl premiéru v českém dresu.

Máš za sebou první dva kempy s reprezentací U16. Jak na ně vzpomínáš?

Bylo to pro mě velké překvapení, že jsem se do nominace dostal. Nebyl jsem předtím na žádné akci, nebyl jsem ani na skills kempu… A pak mě rovnou pozvali na soustředění se zápasy. Byl jsem trošku nervózní, ale myslím, že se mi dařilo.

Čím si vysvětluješ, že nominace přišla?

Nikdo mi k tomu nic neříkal. Ale řekl bych, že se mi tady ve Zlíně poslední týdny – když jsem dostal šanci – povedlo hodně zápasů. A pak přišla první pozvánka. Takže pro mě i taková odměna za vydařený podzim.

V reprezentaci bývá hokej ještě na vyšší úrovni, hráči to často potvrzují. Máš stejnou zkušenost?

Bylo to o dost rychlejší, v reprezentaci jsou všichni kluci šikovní. Musel jsem si na všechno chvíli zvykat. První tréninky jsem z toho byl takový vyklepaný, moc mi to nešlo. Ale pak se to zlepšilo. Hodně mi radil trenér gólmanů, který na kempu byl se mnou.

Věnovali jste se i přímo brankářským věcem?

Ano, věnovali. Vždycky před začátkem týmového tréninku jsme měli ještě program s trenérem gólmanů. Vzal si k sobě tři hráče a zkoušeli jsme různá cvičení. Často i pro mě nové věci, které jsme ve Zlíně zatím nedělali, třeba přibrždění shuffle, různé typy vyjíždění…

Do branky ses dostal také v přípravném utkání proti Salzburgu. Jak tuto šanci zpětně hodnotíš?

Měl jsem celkem dost zákroků, ale bylo tam i spoustu chyb. Nicméně si myslím, že se mi zápas celkem povedl. Teda až na poslední gól (rozdílový na 3:4), ten padl devět vteřin před koncem. Mohli jsme remízu udržet do prodloužení a třeba i vyhrát, bohužel se to nepovedlo.

Jak hráli Rakušané? Byl to rozdíl oproti soupeřům z Česka?

Zápas mi přišel celkem vyrovnaný. Je pravda, že proti nám hrálo i dost starších kluků, takže byli o něco silnější než my. Ale jinak mi to přišlo vyrovnané.

Hned vzápětí ses dostal i na druhý kemp, v rámci kterého jste si měli zahrát proti Švýcarům. Mrzelo to hodně, když soupeř zápasy odřekl?

To ano, byli jsme zklamaní, že nám to zrušili. Všichni jsme se těšili, měly to pro nás být první opravdu mezistátní zápasy. Poctivě jsme se připravovali, nakonec to nedopadlo. Ale nedá se, zápasů bude ještě hodně.

Je pro tebe reprezentace splněný sen? Dá se to tak říct?

Jo, dostat se do repre byl vždycky můj sen. Když jsem obdržel pozvánku, byl jsem opravdu hodně rád. A teď se budu dost snažit, abych se v reprezentaci udržel co nejdéle. Chtěl bych se dostat i do sedmnáctky, pak osmnáctky, dvacítky…

Máš nějakého vysněného soupeře? Nebo akci, kde by sis opravdu rád zahrál?

Hodně mě láká Hlinka Gretzky Cup (prestižní turnaj U18), tam bych se chtěl dostat. A určitě bych si rád zahrál kdekoliv za dvacítku, za muže.

Přivezl sis z kempů i nějakou zpětnou vazbu? Na čem zapracovat, aby v budoucnu zase přišla pozvánka?

Přišel mi e-mail od pana trenéra, který obsahoval moje hodnocení. Měl jsem tam vypsané věci, na kterých mám zapracovat – třeba příliš nízký postoj nebo vyjíždění proti hráčům s pukem. Dostal jsem také pár tipů na cvičení, teď se budu těm věcem věnovat tady ve Zlíně. Budu pracovat, abych se zlepšoval a abych se dostal i na další kempy.

Kromě tebe se v reprezentaci letos objevili i další dva brankáři dorostu, Tomáš Málek (U17) a Marek Uherek (U16). Kdo myslíš, že bude pozvaný příště?

Ano, byli jsme tam všichni tři. Těžko říct, doufám, že já (úsměv). Myslím, že na sobě teď budeme pracovat všichni, aby přišla pozvánka. Je to mezi námi třemi vyrovnané. Ale jsme kámoši, vycházíme spolu suprově.

Odchovanec
ZDENĚK OKÁL

Hokeji se věnoval už jeho táta, strýc Miroslav pak coby historicky první zlínský kapitán zvedal nad hlavu pohár pro extraligové šampiony. Útočník Zdeněk Okál tak měl ke kariéře skvělého hokejisty všechny předpoklady, které bezpochyby naplnil. Jaké byly jeho hokejové začátky a jak se prodral do role jednoho z klíčových mužů Beranů? O tom všem se rozpovídal pro prosincové vydání newsletteru Váš Beran.

Pocházíš z hokejové rodiny, bylo od začátku jasné, že navážeš na rodinnou tradici?

Rodiče mě k tomu vedli. Táta i strýc hráli, takže mě to k tomu přirozeně táhlo.

Byly ve hře i jiné sporty?

Byli jsme taková parta kluků ze třídy, ještě třeba s Michalem Jordánem nebo Kubou Šlahařem. Spolu jsme prošli řadou sportů, fotbalem, chvíli i basketbalem. Ale ty hokejové geny se ve mně nezapřely. Když jsem viděl tátu a Mirka, tak jsem nakonec šel v jejich stopách.

Byli táta se strýcem tvé hokejové vzory, nebo jsi sledoval i některé jiné hráče?

Táta s Mirkem mi byli pořád nablízku, hrál jsem hokej díky nim, takže jsem sledoval hlavně je. Ale samozřejmě jsem měl i své idoly v NHL, v mládí to byl hlavně Joe Sakic. Na toho jsem se díval často, byl to takový hračička, hrozně šikovný hráč, dával krásné góly. V Kanadě jsem pak hodně sledoval i Erica Lindrose.

Komu se na ledě typově víc podobáš, tátovi, nebo strýcovi?

Určitě tátovi, Mira byl na ledě takový větší šílenec, všude vletěl a podobně. Já jsem po tátovi klidnější.

Jaké byly tvé nejsilnější zážitky z působení v mládeži?

Určitě titul z dorostu, který jsme s klukama vybojovali v roce 2007. Byli jsme skvělá parta, znali jsme se ze školy, pak jsme chodili na tréninky, takže jsme spolu prožívali celé dětství.

Který trenér tě nejvíc hokejově posunul?

Těch bylo hodně, Zdeněk Svoboda, Zdeněk Albrecht, Jirka Šolc, Robert Svoboda, který mě vedl v juniorce a pak i v mužích. Nerad bych na někoho zapomněl, všichni mi toho dali spoustu a udělali ze mě hokejistu, jakým jsem dnes.

Co bys poradil mladým hokejistům, kteří se z Akademie chtějí dostat až do áčka?

Hlavně je to musí bavit. Aby hokej hráli s radostí, aby se sami motivovali k lepším výkonům. Nesmí to pro ně být povinnost, musí sami od sebe chtít na zimák chodit a cítit, že je to naplňuje.

V sedmnácti jsi odešel do Kanady, co ti tato zkušenost dala?

Dalo mi to řád a disciplínu. Hodně mě to posunulo i v osobním životě, přece jenom jsem byl sedmnáctiletý kluk, anglicky jsem uměl říct maximálně tak, že mám hlad a kde je záchod (smích). Musel jsem se naučit žít samostatně a postarat se o sebe, už tam se mnou nebyla mamka, která by mi navařila a všechno zařídila, všechno jsem musel udělat sám. Dost mě to připravilo na život dospělého.

Z hokejového pohledu jsem se naučil na sobě víc pracovat, makat ještě víc, než by mě kdy předtím vůbec napadlo. Byla to pro mě taková malá vojna, ale hrozně cenná zkušenost.

Jaký je recept na to dostat se z mládeže do áčka?

"Hlavně to kluky musí bavit. Aby hokej hráli s radostí, aby se sami motivovali k lepším výkonům. Nesmí to pro ně být povinnost, musejí sami od sebe chtít na zimák chodit a cítit, že je to naplňuje."

Co ti pomohlo se v zámoří adaptovat?

Měsíc jsem tam byl úplně sám, pak můj tým Medicine Hat Tigers draftoval Tomáše Kundrátka, tak jsme tam byli dva Češi. Spolu jsme si sedli, Tomáš už trochu uměl anglicky, takže mi hodně pomohl. Celkově jsme se skvěle doplňovali, takže to bylo fajn.

Jak bys tamní hokejové prostředí srovnal s tím zlínským?

Tamní juniorská liga je jako ta naše seniorská. Ve městech, kde nemají klub NHL, ji berou hodně vážně, na zápasy chodí tisíce lidí. Najednou jsem přišel do krásné nové haly, lidé nás podporovali, poznávali nás na ulici a v obchodech.

V té popularitě to byl oproti juniorské lize v Česku velký skok. Lidé měli naše dresy, šály, fotili se s námi. Byli jsme pro ně jako kdybychom tady hráli za áčko, to nás hodně motivovalo a hnalo dopředu.

Jak ses srovnával s vážným zraněním ruky, které jsi v Kanadě utrpěl?

Těžce. Bylo to asi čtrnáct dní před mistrovstvím světa dvacítek, na které jsem měl jet podruhé. Během zápasu mi hráč soupeře při souboji nešťastně bruslí přeřízl zápěstí. Doktoři mi říkali, že už nikdy nebudu mít cit v ruce a že neví, jestli někdy ještě budu hrát hokej.

Tyhle prognózy se naštěstí nevyplnily. Nakonec jsem se vrátil, dodnes nemám cit ve třech prstech, ale nějak jsem se z toho vykousal a bojoval jsem dál.

Po návratu do Česka tě klub poslal na hostování do Třebíče. Myslíš, že působení v první lize mladým hráčům pomůže se lépe adaptovat na seniorský hokej?

Myslím, že mladí kluci by si tím měli projít, řada hráčů včetně mě si první ligou prošla. Je to pro ně taková první hozená rukavice, první šance ukázat, co v nich je.

Ve své první sezóně ve zlínském áčku ses stal nejlepším nováčkem extraligy a s týmem jste získali stříbro. Jak na to vzpomínáš?

První dva roky byly fantastické. Hráli tu Leška, Hamrlík, Čajánek, Balaštík... samí špičkoví hráči. No a pak já, Petr Holík, Pavel Sedláček, Tomáš Fořt jsme byli ti mladí dravci, kteří se snažili prokousat mezi tu elitu.

To, že jsem se dostal do áčka pro mě v tu chvíli bylo nejvíc, co jsem mohl dokázat. Sezóna mi navíc docela vyšla a stal jsem se nováčkem roku. Akorát pak bohužel v prodloužení sedmého finálového zápasu jsem minul prázdnou bránu a my jsme pak s Plzní prohráli. Naštěstí jsme si to o rok později vynahradili.

Jak probíhaly oslavy titulu?

Musím říct, že to stříbro o rok dřív se oslavovalo víc, protože tým se dlouho předtím tak dobře neumístil. Takže se šlo do plných (smích). Titul se pak ale samozřejmě oslavoval taky hodně vehementně, to je jasné.

V současnosti už v kabině patříš mezi zkušenější hráče, máš v sobě podobné vůdcovství jako strýc Miroslav?

Já v kabině moc neřvu, spíš si sám pro sebe říkám, co dělat a co zlepšit. Mira je impulzivnější, v tom jsem jiný. Vybiju si to vždycky na ledě, tam jsem výbušnější.

Vedeš k hokeji i své děti?

Ano, oba synové hrají ve Zlíně, takže je vidím na ledě a doma se o hokeji bavíme. Naše domácnost se točí víceméně celá kolem hokeje. Ale není to tak, že bych je do toho tlačil, oba hrát chtějí, já je v tom jen podporuju.

TRINITY BANK

Poděkování společnosti TRINITY BANK

Zásadní podíl na fungování mládežnické činnosti Beranů mají vedle pracovníků klubu nebo rodičů také naši partneři. Za podporu bychom tímto chtěli poděkovat společnosti TRINITY BANK.

„Posláním naší banky je vést lidi k úspěchu, to máme s výchovou hokejové mládeže společné. Ke Zlínu má TRINITY BANK blízko, jelikož zde byla před 25 lety založena. Spolupráce s mladými Berany nás proto těší a vidíme v ní smysl,“ vysvětluje Dušan Benda, předseda představenstva TRINITY BANK.

TRINITY BANK je česká banka, která na finančním trhu působí již 25 let. Specializuje se na privátní a korporátní bankovnictví a dlouhodobě se zaměřuje na nadstandardní zhodnocení vkladů klientů. Svým klientům pomáhá na cestě k úspěchu, buduje s nimi dlouhodobá partnerství založená na důvěře, znalosti a naplňování jejich potřeb. Důležitým aspektem vztahů s klienty je přitom individuální přístup.

Sportovní kluby ve Zlíně spojily síly a VĚNUJÍ SE ŠKOLKÁM

Na ledové ploše PSG arény dovádí děti na bruslích. Zatímco některé si hází s míčkem nebo sbírají plyšáky do košíku, ostatní v doprovodu trenérů dělají poněkud nesměle první kroky na bílém kluzišti. A zpoza mantinelu vše sleduje hlouček dospělých s hrnkem teplého čaje na zahřátí.

Taková scéna není ve zlínské hale zas tak neobvyklá, neboť tréninky těch nejmenších mají v každotýdenním životě hokejové arény nezastupitelné místo. Ale přece je tentokrát něco jinak.

Ne, nekoná se zde škola bruslení nebo akce pro veřejnost – na ledě blbnou kluci a holky z mateřských školek a z hrnků usrkávají horký nápoj jejich paní učitelky. Je listopadové dopoledne a na PSG arénu dorazila návštěva z MŠ Slínová.

Myšlenkou spolupracovat se školkami se mladí Berani zabývali už v minulé sezóně, tu však z většiny spolkla neutěšená covidová situace. Letos už se některé nápady konečně podařilo realizovat, a tak se Berani mimo jiné zapojili do projektu „Sportování v mateřských školách".

Předškoláci jsou pohybově tvární

Program, který si klade za cíl přivést děti k pohybu, ve Zlíně funguje už od roku 2013 a v posledních měsících se významně rozrostl. Sportovní kluby ve městě se spojily, aby podpořily myšlenku zdravého životního stylu, a těží z toho ti nejmladší z nás.

„Pohybová gramotnost dětí se zhoršuje. Samozřejmě to neplatí pro všechny, ale pozorujeme, že v dnešní době nemají rodiče na své potomky tolik času. Po probrání školy a domácích úkolů nezbývá moc prostoru a energie pro sport, navíc se děti venku méně hýbou," popisuje trenér Rostislav Děrda z basketbalového SKB Zlín.

„Přitom děti v předškolním věku jsou hodně tvárné," usmívá se mladý trenér. **„Ale je potřeba jim sporty ukázat a pomoct jim, aby si vytvořily lásku k pohybu. Aby věděly, že je to legrace,"** dodává.

Iniciativa podpořit kluky a holky v pohybu před lety vznikla právě u kolegů na palubovce. Otcem této myšlenky je předseda SKB Zlín Jaroslav Kotala.

Letos je zapojených deset mateřských škol a devět sportovních klubů ze Zlína. Děti postupně sporty střídají – na každý mají vyhrazený jeden měsíc, přičemž program v klubech se koná jednou týdně.

Dětské kolektivy se projektu účastní pravidelně ve stejný den a stejnou dobu. V listopadu chodí třída například bruslit, v prosinci mohou vyzkoušet házenou a později během roku třeba tanec či fotbal. Během týdne absolvuje sportovní program napříč zapojenými kluby přes 550 dětí.

„Dostáváme na projekt super ohlasy, a to jak od ředitelek, tak přímo od učitelek, které s dětmi čas na sportovištích reálně tráví. I ony rády vidí, že se jim svěřené děti hýbou," těší trenéra Děrdu.

Kdo zvládá své tělo, nemá problém

Ačkoliv se projekt snaží přivádět nejmenší kluky a holky ke sportu, nejedná se o náborovou akci. Není účelem, aby kluby po programech se školkami naplnily svou základnu dlouhými zástupy nových členů.

"Chceme kluky a holky vést k radosti z pohybu a ke všestrannému rozvoji pohybových schopností. Snažíme se v nich podporovat kreativitu."

Petr Čajánek, trenér

„Cílem je seznamovat děti nenásilnou formou s různými typy sportů, s trenéry. Ukazujeme jim prostředí, do kterého se běžně nemusí dostat,“ vysvětluje trenér Beranů Petr Čajánek.

„Chceme kluky a holky vést k radosti z pohybu a ke všestrannému rozvoji pohybových schopností. Snažíme se v nich podporovat kreativitu,“ doplňuje bývalý útočník. Trenéři napříč zapojenými kluby jsou totiž přesvědčení, že aktivní životní styl a kladný vztah k pohybu jsou důležité samy o sobě.

A pokud se chlapec nebo dívka nakonec přece jen rozhodnou nějakému sportu věnovat v rámci klubové činnosti, všestranně rozvinuté pohybové vzorce jim budou jedině ku prospěchu.

„Skoro ve všech sportech platí pravidlo, že kdo zvládá své tělo, nemá problém. Hlavně atletika a gymnastika, to je základ,“ je přesvědčený Děrda z basketbalového klubu.

Projektem dosud prošly stovky dětí a do budoucna budou trenéři rádi, když se připojí i další mateřské školy nebo kluby. Zároveň se nechávají inspirovat. Obdobné programy totiž fungují na dalších místech Česka (například v Praze iniciativa „Trenéři ve škole“ pro děti prvního stupně) i v zahraničí.

Děti zjišťují, jak to na zimáku chodí

Ale zpět do PSG arény na ledovou plochu. Vyhrazená hodinka na kluzišti se pomalu blíží ke konci, a přestože v hale panuje typická hokejová zima, děti se stále smějí od ucha k uchu.

„Snažíme se jim udělat program na ledě zábavný. Zní nám tady dětské písničky, k dispozici jsou hračky, balony… Kluci a holky si mohou hrát a využít čas, jak chtějí. A tu a tam pro ně máme připravené i různé aktivity,“ přibližuje trenér Petr Žák, který má u Beranů na starost nejmladší věkové kategorie.

Jedna třída stihne za měsíc čtyři návštěvy PSG arény. Cílem tedy není děti naučit bruslit, ale spíše je celkově seznámit se specifickým prostředím ledové plochy, aby samy zjistily, jak to na zimním stadionu chodí a co takový pohyb po kluzišti vlastně obnáší.

„Hodně dětí u nás ještě nikdy nebylo. Pro některé to bylo dokonce poprvé, co si stoupli na brusle. Ze začátku proto občas panuje trochu nervozita z nového prostředí a trenérů, ale pak už je to dobré. Děti se otrkají a mají pohodu,“ popisuje Žák.

„Pro nás trenéry to bývá podobné jako při standardní klubové činnosti. Jsme tady od toho, aby se kluci a holky nebáli, aby co nejrychleji získali jistotu. S těmi, kteří to potřebují, se učíme vstávat a padat, děláme první krůčky, chodíme a podobně.“

Dvěma dívkám se v letošním školním roce program na ledě tolik zalíbil, že je rodiče následně přihlásili do školy bruslení. A kdo ví, třeba se v dalších měsících nadchnou pro hokej – nebo pro kterýkoliv jiný sport – také další děti.

zlín.

PSG

Continental

topnatur®

Navláčil

B&B Commercial Activity

mpl STAVEBNINY

Kredit® Gonvarri Material Handling

CESTA KE HVĚZDÁM

Zlínský kraj

SEVEN ENERGY